

Gül Yalnızlığım Gül

– GülşenKAZGIN · 24 Ağustos 2012

Başı sonu belli değil bu yalnızlığın. Bir tek ortası var çöreklenmiş yüreklerde. Diyemiyorsun ki 'artık yalnızım'; ya da 'hadi çıktım yalnızlıktan, buyurun açın perdeleri' olmuyor işte. İçeriden kapalıysa hele. Yaşıyorsun bir belirsiz şiirler ,şarkılar ,sözler curcunasının ortasında. Yaşıyorsun sadece.

Hep o iki ses eşlik eder sana. Hadi de yalnızım diye. Çıt çıkmıyor karmakarışık hallerde. Kararsızlık da üstüne bindi mi ,vay haline...

Sen de baksan görürsün. O da baksa bilir. Öyle gizlenesi değildir. Hani bugünlerde daha çok sanki dersin ; Sonbahar çağırmıştır yalnızlığı. Dökülen yapraklar özgür müdür ? ölmüş müdür ? yalnız mıdır?

Sarardığına mı üzülürsün yaprağın , sana anımsattıklarına mı?

Yağmurun yüzüne düşüşü canını acıtır ,ağlarsın. 'Yağmur yağarken ağla sen ,saklar göz yaşlarını' deyip durdunuz siz. Nereden biliyorsunuz ki bana eşlik etmediğini? Her bir meleğin yumuşacık düşüşünün teselli değil de 'ağla sen,iyi gelir 'demediğini.

Herkesler yalnız ,herkesler karışık ,herkesler indirmiş şapkalarını gözlerine doğru. Kalabalıkta yalnız kaldım diye üzülenler çekilsin bir kenara. Hiç mi hiç kalabalık yalnızlıklardan bahsetmesin bana. Yok en zoru oymuş ,kalabalıkta yalnızlık çok fena bir şeymiş. Söz etmeyin bana bundan.Sessizlik ne zor bilir misiniz?

Sokak köpeğinin havlamasıyla teselli bulan , korkmak bir yana cesaretine cesaret katanlar çıksın bir adım öne. Bende onlardan biriydim ne de olsa. Geceler karanlıktı üstelik , kimsecikler geçmiyordu sokaktan da , bir çıt olsun kulağımda diye ,mırıldanırdım candan dan şarkılar öylece.

Kendine sarılınca insan , kendinden bilince sevmeyi , kendi kendine öğrenince belkide , yalnızlık ağlamakla boğulmak arasında kalınca hani , ve uğraşmanın anlamsızlığı çıkınca ortaya , hadi bu da benden olsun deyip seyre durunca hayat yalnızlıkla dansını ; neden bahsediyorsunuz ki siz ,dik durmanın tam zamanı..

Gül yalnızlığım gül...

Yağan hüznün ise , aç şemsiyeni sen de...

Geri dönüp bakmaya yüzümüzün tutacağı yalnızlıklar dilerim elbet. Herkesler en az bir kez tatsın.

Zamanı gelince kaldırıp dolaba naftalinlensin. Koklamak için çıkarılacak elbet.

Kısa çöpü sen çekmişsin bu yıl mesela. Olsun. Sen yine de gülümse yalnızlığına. Girme o acı söylemlere. 'Gitme' ya da 'kal' dediklerin olsun elbet, yalnızlığa düşmemek için değil ama ; sakın o hataya düşme! Sen de bil yaşanacak er geç bu muamma.

Bir tabak kandil simidiyle kapına gelen komşuya gülümersin mesela. Çok olmuştur bana. Bir cümle daha, bir cümle daha demişimdir içimden ; ne büyük zenginliktir o an. Bazen de bir an önce gitsin istersin kapıdaki ; görmesin yalnızlığını gözlerinden diye.Ahh yalnızlık , ne büyük çelişki..

Takvimler en çok bu anlarda sayılıyor. Hani bayramlar , hani resmi dini tüm tatiller. Kimine yalnızlığı daha bir yoğun hatırlatıyor ya ; annem için elbet bugün gülümsemem diyenlere armağan olsun hadi bu satırda.

Koyusu ,açığı , kalabalığı derken ,türlere böldük yalnızlığı.Bizim sıfatlar bol nasılsa edebiyatta. Koyarız önüne birini ,anamlanır kendimize göre. Ama basma kalıp yalnızlık söylemlerine tıkamak gerek kulakları .Sen çek hele sessizliği , tanıdığın bir allahın kulu olmasın şu hayatta.; sonra böl yalnızlığı parçalara. Böl ,parçala , yaşa ...

Gül yalnızlığım gül .

Geçirdim seni grip gibi . Şimdi gülme zamanı...